

Broeders en Zusters in onzen Heere Jezus Christus,

Leden der Gereformeerde Kerk van Vrouwepolder.

Het is heden een beslissende ure voor U, voor Uw gezinnen, voor Uw kinderen, ja voor heel het kerkelijk leven in de plaats Uwer inwoning. Het is daarom dat wij spontaan en met een bewogen hart ons tot U richten in den naam van onzen Heere Jezus Christus, Die ons zoo uitnemend heeft liefgehad en gebeden heeft: „Dat zij allen één zijn.”

Geen lang dogmatisch vertoog, geen breede theologische uiteenzetting over de leergeschillen in deze critieke ure voor U en ons, maar een conscientie-kreet, een appèl uit de diepte van ons hart, willen wij tot U laten uitgaan. Uw kerkeraad heeft in zijn vergadering van gisteren met meerderheid van stemmen een beslissing genomen, welke ons en naar wij hopen, U ook diep heeft moeten schokken, Uw Raad heeft in meerderheid een besluit genomen, dat beteekent een breken met het verband, met de gemeenschap der Gereformeerde Kerken. Wij betreuren dat niet alleen ernstig, maar wij zeggen U uit het diepst van ons hart: DIT IS ZONDE VOOR GOD. Dit kan voor den Heere niet bestaan. En waar gij door deze beslissing van Uw Raad zelf ook voor een der aangrijpendste beslissingen in Uw leven komt te staan, roepen wij U en Uw Raad toe met al de liefde en kracht in ons: Gaat niet op en keert terug van dezen heilloozen weg. Scheuren, breken met de gemeenschap onzer kerken, dat kan en mag nimmer zoolang in onze kerken Gods Woord en de belijdenis het einde van alle tegenspraak is. Wij allen, gij en wij, wij willen ons buigen alleen voor het Woord Gods. Gij hebt met ons maar één begeerte, trouw te zijn aan de belijdenis der vaderen, die met zooveel bloed en tranen in het verleden is verworven en beveiligd.

Gij zegt evenals wij uit het diepst van Uw hart „amen” op de bede uit het „Gebet vóór de handeling der kerkelijke bijeenkomsten”: „Geef dat Uw heilig Woord de eenige regel en richtsnoer zij van al onze raadslagen.” Welnu, broeders en zusters, omdat dit alles zoo is door Gods genade, hebt gij met ons en wij met U, hebben wij samen, één diepe, onaanastbare eenheid. Wij hebben samen één grondslag. Daarom moogt gij niet van ons gaan. Daarom willen wij U niet loslaten. Daarom moeten wij, kunnen wij ook de moeilijkheden, die er zijn, steeds samen voor het aangezicht des Heeren brengen. Daarom is de daad van Uw kerkeraad geoordeeld voor God.

Wat Uw Raad gedaan heeft, mag en kan alleen geschieden als het bederf in de kerken ongeneeslijk is. Als in de kerken is, ondanks alle oproep en smeekeing der geloovigen uit de diepte, de harde onwil om zich te bekeeren en naar Gods Woord te leven. Scheiden, breken van de eenheid mag alleen, is alleen geloofsgehoorzaamheid, als de kerken zelve zóó verdorven zijn, dat zij welbewust het Woord Gods breken en de waarheid ten onder houden. Voor die ontzettende geloofsdaad hebben eenmaal de vaderen van Afscheiding en Doleantie gestaan. Zij hadden alle wegen afgewandeld. Zij hebben geklaagd, geroepen, vermaand om in de Kerk alleen aan het heilig Woord Gods heerschappij te geven. Zij hebben niet één jaar, niet twee jaar, maar tientallen jaren geworsteld om de met bloed bezegelde belijdenis der vaderen weer te herstellen, maar alles was tevergeefs. Zij vonden geen gehoor, omdat zij te doen hadden met kerkbesturen, die niet meer baden: „Geef dat Uw heilig Woord de eenige regel en richtsnoer zij van al onze raadslagen.” Hun bleef toen geen andere weg dan Gode meer gehoorzaam te zijn dan menschen, menschelijke inzettingen en machtsapparaten in de Kerk. Toen hebben zij de breuk aanvaard met diepe rouw in het hart.

Broeders en zusters, kunt gij, durft gij voor God en Zijn heilige gemeente verklaren, dat zóó de situatie in onze kerken is? Neen immers, duizend maal neen. Dat kunt gij niet en wilt gij niet. Beseft gij in dit ernstig oogenblik, wat het beteekent, indien gij de rampzalige daad van de meerderheid van Uw Raad goedkeurt? Dat beteekent ongehoorzaamheid aan God, ontrouw aan Uw belofte en belijdenis, dat

elk zich moet schuldig weten zijn gaven ten nutte en ter zaligheid der andere lidmaten gewillig en met vreugde aan te wenden. Doet gij dat — wij vragen het U in den naam des Heeren — als gij breekt met een kerkgemeenschap, die vurig verlangt en bidt dat Gods Woord alleen regeere, dat alle menschelijke gedachte gevangen worde geleid tot de gehoorzaamheid van Christus?

Weet gij, wat het beteekent te breken met onze Kerken? Het is ten diepste uitspreken en belijden voor God, dat onze Kerken valsche Kerken zijn geworden. Durft gij dat ontzettende zoo lichtvaardig, zoo snel aan, waartoe onze vaders eerst gekomen zijn na jarenlange en bange worsteling? Durft gij de Kerken vaarwel zeggen, waarvoor Uw vaders zoo veel geofferd hebben? Gij moogt dit niet doen. Wij bezwaren U in den naam des Heeren, dezen heilloozen weg niet op te gaan. Welk een verantwoordelijkheid laadt gij dan op U! Misschien hebt gij moeilijkheden, bezwaren, zelfs ernstige bezwaren. Dat is niet erg. Dat mag en gij hebt niet alleen het recht, maar ook de roeping en dure plicht deze bekend te maken. En wij zijn geroepen om deze samen te onderzoeken en na te gaan of ze gegrond zijn op Gods Woord en de belijdenis. En wij willen dat ook gaarne. Maar gij moet met die bezwaren in den kerkelijken weg teneinde toe blijven.

In een kerkgemeenschap, die alleen wil luisteren naar Gods Woord en de belijdenis, is deze weg nooit afgesloten, blijft deze weg altijd open en dat voor ieder lid. Maar daarom is scheiden, heengaan ook te veroordeelen. Broeders en zusters, wij moeten U zeggen, Uw Raad gaat een zondigen weg op. Gij moogt de broeders hierin niet volgen.

Waarom niet in Uw moeilijkheden een samenspreking met elkander? Waarom kunnen wij niet ten einde toe worstelen bij het licht van Gods Woord? Waar is het bezwaarschrift van Uw Raad tegen de besluiten van de Synode? Waarom niet daarmede in den kerkelijken weg op de Classis gekomen? Wij willen daar naar U luisteren, met U samenspreken, als het moet dagen, weken. Dat is ons aller roeping! Waarom zoo onverantwoordelijk breken met wat God heeft samengevoegd? Denkt eens aan een man als Dr. Schippers uit Rotterdam. Gij weet, hoe ernstige bezwaren hij aanvankelijk had. Gij weet, hoe hij behoorde tot een der onderteekenaars van het gravamen tegen de uitspraak van 1905. Dr. Schippers is den heilloozen weg van Uw Kerkeraad niet opgegaan. Hij heeft maandenlang ernstig nagedacht, samengesproken en geworsteld met de broeders en is verre gebleven van den weg der scheuring.

Ziet eens op de Kerk van Utrecht. Daar staan o.a. de predikanten De Goede en Veenhof. Zij hadden ook ernstige bezwaren. Toch hebben zij daar elkander kunnen vinden. De eenheid is daar bewaard. Men gaat niet scheuren. Houdt deze voorbeelden voor oogen! Zijt ook in dezen navolgers.

Broeders en zusters, wij roepen U nog eens met alle kracht in ons toe: Gaat niet op den zondigen weg van scheuring. Hierin is geen reformatie. Dit is enkel afbraak, verwarring, chaos. Wij bidden U, broeders, verdraagt het woord dezer vermaning. Het is — God is getuige — opgeweld uit een hart, dat vol liefde klopt voor onze kerken en voor U.

Wij leggen het in Uw midden neer. Wij weten en belijden, dat menschenwoord machteloos is zonder de werking van Gods Woord. Daarom leggen wij het ook voor Uwe consciëntie neer, in diepe smeeeking tot den Heiligen Geest, dat Hij ons woord tot U wil gebruiken, om U onverbrekkelijk te binden aan des Heilands Woord: „Dat zij allen één zijn.”

U in deze dagen toebiddend de leiding des Heiligen Geestes,

Met br. groeten en heilbede,

Ds. A. KONING,	} Kerkvisitatoren.
Ds. G. SMEENK,	
Ds. J. E. VISSER,	
Ds. M. W. J. C. DE KLUIS,	

Praeses Genabuurde Kerk.